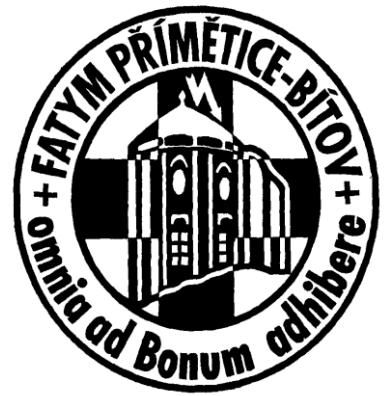

VELIKONOČNÍ ZPRAVODAJ

PRO

FARNOSTI

HRÁDEK DYJÁKOVICE VALTROVICE

JAROSLAVICE SLUP STRACHOTICE

Hle Kříž, na kterém umřel Spasitel světa!

Zvolání
při
uctívání
Kříže
při
obřadech
Velkého
pátku

Klaníme se ti, Pane Ježíši Kriste, a děkujeme ti!

Milí přátelé, farníci, čtenáři našeho farního Zpravodaje!

Jedna krize sotva přešla – alespoň mediálně a druhá se tu objevila: nejen mediálně, ale fakticky. V minulém velikonočním zpravodaji jsem nám na konci tohoto úvodníku přál, aby nás koronavirová krize proměnila k lepšímu. A zdá se, že se to snad i stalo. Mezi námi žije již téměř měsíc skoro 300 000 válečných uprchlíků z Ukrajiny. Skupinky asi 20 lidí žijí i na farách v Lechovicích a v Prosiměřicích. A co vidíme: lidé poskytují jídlo, oblečení, finanční pomoc, pračky, ledničky, sušičky, počítače, trampolíny, kola, nabízejí zaměstnání, všechno možné domlouvají, půjčují auta, děti z Ukrajiny začínají u nás chodit do školy, vznikají první přátelství, ... Člověku, co je u toho, se až tají dech. Zjevuje se to, čemu se říká občanská společnost: že totiž stát je jedna věc, ale společenství angažovaných občanů je skutečnost druhá: pružnější, spontánnější a rychlejší. Na lidech, kteří na sebe dokáží vzít zodpovědnost a mají jasné vize v konání dobra, odvalu, soudnost, střízlivost, podobné „konstruktivní vlastnosti“ lze stavět společnost, v níž se dobře dýchá ... Nelze si přát nic jiného, než abychom v tomto započatém tempu také vydrželi, protože nevíme, jak dlouho tato krize potrvá. Zpravodaj věnujeme tentokrát křížům u cest jako znamením naší víry a potom také nedávnému zasvěcení Ruska, které vykonal papež František. Najdete i pěkné svědectví. Jako křesťané o Velikonocích slavíme Vzkříšení Ježíše Krista. Vyznávat víru ve vzkříšení znamená také zažívat skutečnost, že nás Ježíš svou mocí stále znovu oživuje, křísí a probouzí v nás dobré. K velikonočům Vám všem přejeme toto vzkříšení dobra v nás.

P. Jindřich a ostatní kněží farních týmů

Já nechci do pekla

Jednou jsem hrál s dětmi hru Cestička do nebe. Po startu se postupuje figurkou a je možné padnout na různá čísla s dobrými nebo špatnými skutky. Podle toho se buď člověk posunuje dál, nebo například stojí. Cílem je dostat se do nebe, ale taky se může padnout do očištěnce nebo dokonce do pekla, odkud už se už nedá dostat. Tak jako v životě.

Při hře už od začátku jedna malá holčička naříkala, že nechce do pekla. Ještě jsme ani pořádně nevystartovali a ona: „Já nechci do pekla.“ A tak tomu bylo po celou hru.

Když jsem pak nad tím přemýšlel, uvědomil jsem si, kolik je v tom jejím nářku moudrosti. Kdo z nás si už od startu říká: „Já nechci do pekla“. Kdybychom na to víc mysleli, možná by nás to vedlo k tomu, abychom se tomu peklu opravdu snažili vyhnout. Bohužel je nám to ale jedno. Nějak to dopadne, jako v té hře. Buď skončím v nebi nebo v pekle. Jenže život není hra. Peklo není jen nějaké políčko, na kterém zůstaneš stát. Peklo, to je věčné zatracení. Tam bude pláč a skřípání zubů. Naopak nebe je místo, kde je věčná radost, nic tam člověka nebolí a je tam nepopsatelně šťastný.

Jsou před námi Velikonoce. Ty největší svátky, protože Pán Ježíš nám svou smrtí a zmrtvýchvstáním nebe otevřel. Můžeme se tam dostat. Důležitá je touha po nebi a víra v Ježíše Krista. Tak si můžeme často opakovat: „Já nechci do pekla, já chci do nebe“.

o. Nik

Bohoslužebná oslava hlavních křesťanských svátků

	Květná neděle	Zelený čtvrtek	Velký pátek	Bílá sobota	Velik. neděle	Velik. pondělí
Dyjákovice	9.30				9.30	
Hrádek	11.00	18.00	18.00	20.00	11.00	
Valtovice						
Jaroslavice						8.00
Slup					8.00	
Strachotice	8.00					

Zpovídání s cizím zpovědníkem

Hrádek: v neděli 10.4. od 15.00 do 15.30 (redemptorista, P. Sobotka)

Dyjákovice: v neděli 10.4. od 15.40 do 16.30 (redemptorista, P. Sobotka)

Valtovice: čtvrtek 7.4. od 17.30 do 18.00 pak mše sv. (P. Coufal)

Proč zpověď? – Abych změnil aspoň sám sebe.

Mudrc Bajazid vyprávěl svůj příběh: „Když jsem byl mladý, chtěl jsem všechno změnit, a tak mé prosby k Bohu zněly: Pane, dej mi sílu, abych změnil celý svět.

Když jsem byl ve středním věku, zjistil jsem, že svého cíle nemohu dosáhnout, protože jsem ještě nic nezměnil. Mé prosby se změnily asi takto: Pane, naplň mě milostí, abych mohl změnit všechny, se kterými se setkávám. Hlavně mou rodinu a mé přátele, a budu spokojený.

Teď jsem už starý a mé dny jsou sečteny. Ale teprve teď začínám chápat, jak jsem byl pošetilý. Moje jediná prosba dnes je tato: Pane, dej mi, prosím, milost, abych se změnil.

Kdybych se takto modlil už od začátku, nepromarnil bych svůj život.“

Kdyby se každý snažil změnit sama sebe, změnil by se celý svět.

Každý z nás má zodpovědnost za sebe, ale i za celý svět. Jak mnoho se řídíme ve svém životě radami, které nám dal dobrý Bůh, záleží na každém z nás. Mnoho z nás se stalo skrze křest Božími dětmi. Je smutné, že tento začátek je pro mnohé i konec. Celý život máme růst v poznání Krista, jako jeho učedníci, kteří se k němu hlásí a touží žít ve spojení s Ním. Jaké místo zaujímá Bůh v našem životě, záleží jen na nás. Často je

odsunut kdesi do pozadí a my musíme říct, že o něm nic nevíme, že ho neznáme, že jsme s ním nic neprožili. Kolik času nám ještě zbývá? Skrze Písmo svaté, společenství a svátosti nás stále provází a my tak máme možnost být s ním. Zvláště teď, v době, která je zkouškou pro celý svět i pro nás, máme vidět v druhém člověku Krista. Nezáleží na tom, jestli trpí Rus nebo Ukrajinec. Trpí tvůj bratr a tvá sestra. Ježíš nebyl příslušníkem žádné politické strany. Ať i to je pomůcka k tomu, jak máme v životě jednat. Jeho láska a milosrdenství se vylévalo na všechny lidi bez rozdílu.

P. Pavel Sobotka

Kde se vzaly kříže u cest – příběh jednoho z nich

„Náhodou“ měla naše rodina štěstí

Naše rodina jistě není výjimkou v tom, že generace našich předků mají řadu zkušeností s modlitbou a mimořádným vyslyšením. V souvislosti s válečnou atmosférou posledních týdnů se mi vybavuje zkušenost mých předků z doby 1. světové války.

Moje prababička Marie Zahradková rozená Dobrovolná, byla na začátku 1. světové války už vdova. Tři její synové museli narukovat do války. Zůstala doma ve Valči sama s dvěma dcerami, s Marií a s mou budoucí babičkou tehdy devatenáctiletou Cecilii a také se svou snachou a jejími dvěma malými dětmi. Syn té snachy musel také do války. Tyto čtyři se denně scházely a modlily se růženec za své drahé na bojišti. I když prababička už v roce 1915 zemřela, ostatní tři v modlitbě pokračovaly den co den.

V roce 1918 musel rukovat ještě čtvrtý z bratří mé babičky Cecilie nejstarší Josef, který byl rovněž z Valče. Měl tam hospodu, takže byl poměrně dlouho ponechán jako ten, kdo se stará o zabezpečení obyvatel. Jeho manželka Františka, rozená Jonášová, udělala Pánu Bohu slib, že když se vrátí domů živ, postaví na své náklady kříž. Do týdne byl doma - jen s lehkým zraněním na noze.

Po válce se vrátili v pořádku i všichni tři další bratři mé babičky. Bylo to považováno přinejmenším za mimořádný jev, protože mnozí další z Valče padli, a to že se úmrtí na bojišti netýkalo naší rodiny, se všeobecně přičítalo každodenní modlitbě růžence těchto žen. Dodnes stojí ve Valči na „Brandíře“ kříž, který nechala postavit manželka hospodského Josefa Zahradky jako splnění slibu, který dala Pánu Bohu.

Když Panna Maria v Medjugorji říká, že růžencem můžeme zastavit i války, pak ani v této pohnuté době nemusíme být bezmocní, stačí se jen rozpomenout na zkušenosti našich rodů, vzít do ruky růženec, případně něco Pánu Bohu slíbit - a pak to samozřejmě také splnit.

P. Marek Dunda

Svíce u kříže – symbol vztahu

Jistě jste si všichni všimli v mnoha většinou zahraničních kostelích, jak tam lidé zapalují svíčky u různých soch a obrazů svatých. Je to vždy symbol modlitby, se kterou se k tomuto světci obracejí. U nás to vidáme ve Znojmě v kostele sv. Mikuláše. Jinde to není až tak běžné a to nejen proto, že kostely jsou většinou zavřené kvůli zlodějům, ale i proto, že čadící svíce může negativně ovlivnit výmalbu. A přece existuje řešení. Po naši krajině je rozseto mnoho křížů, kapliček a Božích muk. Každá z těchto drobných staveb je posvátným místem zasvěceným Pánu Bohu. Naši předkové je zde postavili, protože k tomu měli nějaký hlubší náboženský důvod. Nejsou to místa mrtvá - relikty minulosti. Jsou to živé prameny, kde člověk může načerpat Boží milost a dokonce vyprosit mimořádná vyslyšení - neřku-li zázrak. Mnozí z nás kolem těchto posvátných míst procházejí nebo projíždějí s jakousi nevšímavostí a ani jim nedochází, jak jsou to významná místa. Najdou se lidé, kteří občas ke kříži nebo ke kapličce dají i kytíčku, někdy i umělou. Těší mě, že občas vidívám, že na těchto místech svítí svíčka. Ta napovídá, že je to místo živé, že existuje někdo, komu stojí za to se zde zastavit a svíčku, která symbolizuje modlitbu, zapálit. Ve skutečnosti jsou tato místa ve veřejném prostoru v přírodě mnohem více přístupnější než kostely a svíce se zde dá zapálit kdykoliv, třeba i o půlnoci. Mnozí už udělali zkušenost, že zapálení svíce na takovémto místě ve spojení s modlitbou, případně i slibem, může v jejich životě přinést něco mimořádného. A že u „vašeho“ kříže nikdo nikdy žádnou svíci nezapálil? To neznamená, že to nejde, ani že budete první, kdo to takto bude konat. Samozřejmě, že vždy je třeba použít rozum a zachovat bezpečnostní pravidla, aby kvůli tomu nevyhořela třeba půlka vesnice.

P. Marek Dunda

Jak jsem se naučil chodit ke kříži

V mojí rodné vesnici v Bosohohách bydlel pan Pavel Kilián. V mládí byl velkým sportovcem, potom průkopníkem létání na rogalu u nás, byl trvalým jáhnem, společně se svými kamarády z Bosonoh instaloval elektrický pohon zvonů na mnoha kostelích u nás i v zahraničí a byl také tatínkem pěti dětí: dcera a syn žijí v manželství, jedna dcera je řeholnicí trapistkou ve Vitorchiánu v Itálii, další dcera je zasvěcená v Koinonii Jan Křtitel v Plzni. Páté dítě: syn Robert, mistr ČSSR v běhu a mladík toužící po kněžství zemřel ve svých dvaceti letech na nádor na mozku. A právě v době nemoci svého syna Roberta se pan Kilián, jak jsme mu říkali, rozhodl chodit s modlitbou růžence ke křížku, který stojí

nad Bosonohami. A chodíval tam věrně i po smrti Roberta dokud mohl každý den celých 25 let.

Příběh mi vyprávěl a tak jsem si u Přímětic taky našel svůj křížek – takový ten betonový při cestě do Mramotic, který nedávno farníci z Přímětic opravili. Nejsem sice tak věrný jako pan Kilián, ale těší mě, že ke křížku nejspíš nechodím sám, protože se u něj občas objeví rozsvícená svíce.

P. Jindřich

Svíce u kříže – symbol vztahu

O nás chlapech se někdy říká, že si nevšímáme: když žena uklidí, když změní účes, když se něco posune k lepšímu ... Jsem taky muž a tak to mám taky tak: často si mnoha věcí nevšímnu. Ale moje máma mi říkala - a to často - tuto větu: „Copak to nevidíš?!“ A tou mě učila přece jen se trochu dívat, vidět a ... jednat. Dívat se a vidět totiž nestačí: člověk musí také sám sebe rozpoznat jako toho, který s věcí v nepořádku může něco udělat, aby se dostala do pořádku. Vždycky mě těší, když projíždím krajem a vidím různé věci v pořádku. Říkám si: „Je to dobré, jsou tu lidé, kterým na něčem záleží.“ Jedna z věcí, které okolo sebe registruji, jsou právě kříže u cest. Nestačil jsem se divit, když jsem zjistil, že okolo Prosiměřic jich je víc jak třicet. Napadlo mě tenkrát udělat takovou výzvu „Patronace křížů“, aby každý kříž měl svého patrona, který k němu chodí, seče kolem trávu a občas zapálí svíci. Jestli se také díváte kolo sebe, možná jste si všimli opraveného kříže na přímětickém hřbitově, nebo toho nad Banticemi v poli nebo toho u rozcestí na Mramotice pod lípou nebo toho u kruhového objezdu u Kuchařovic nebo toho nad Citonicemi při odbočce na Mašovice nebo těch pěti křížů při cestě na Vranov od kasárenské křižovatky až k odbočce na Lukov.

Když Pán Bůh dá a člověk se přičiní, tak bude letos opravený kříž u kostela v Horním Břečkově, kříž u cesty z Břečkova do Miličovic či ten před Čížovem nebo ten rozpadlý mezi Práčemi a Lechovicemi. V kostelích na opravy křížů občas konáme sbírku. Pokud byste se chtěli na obnově těchto drobných památek také nějak aktivně podílet, dejte nám na faru do Přímětic vědět. Rádi vás vezmeme do party: vždyť jsme to my, kdo v tomto kraji žijeme a nikdo jiný za nás tuto práci nevykoná.

A zveme zvláště muže: vždyť pečovat o náboženský symbol je nádherným chlapským projevem duchovního života. Jestli se o nás chlapech říká, že nejsme na nějaké dlouhé pobožnosti, pak toto pracování okolo těchto křížků, božích muk je naše náš vlastní prostor, kde můžeme svou víru chlapsky projevit.

P. Jindřich

**Svatý Kříži, tebe
ctíme, lůžko
Pána Ježíše.**

**Zdráv buď
Kříži,
naše naděje!**

**Svatým
Křížem
se žehneime!**

Svědectví – víra o jeden level výš

Ráda bych se s vámi podělila o jeden zážitek, který mě posunul ve víře o další „LEVEL“ výš. Vychovávali jsme s manželem tři děti – kluka a dvě holky, a když jsem se dozvěděla, že jsem opět těhotná, měla jsem obrovskou radost. Bylo to totiž po pětileté pauze, po mateřské. Radost se mnou sdíleli moje děti i manžel a také naši společní přátelé a rodina.

Celé těhotenství probíhalo normálně, ale když jsem šla na pravidelnou prohlídku ve 33 týdnu těhotenství, tak mi pan doktor oznámil, že miminko umřelo. Byla to pro mě velká bolest a rána. Nikdy jsem nezažila takový smutek a strach co bude dál. Musela jsem podstoupit stejný porod, jako když se rodí živé děti. Byla to holčička, dali jsme jí jméno Terezie. Všichni moji blízcí a přátelé tuto ztrátu a bolest nesli se mnou a podporovali mě na dálku. Dodnes jsem jim za to nesmírně vděčná.

Taky pan farář Bartoš byl s námi v naší bolestné chvíli, kdy jsme mohli Terezku mít u sebe, než jsme ji odevzdali a podporoval nás svou přítomností, která pro něj nebyla určitě jednoduchá. Moc mu děkuji. Je to ohromný člověk a je pro mě velkým duchovním vzorem.

V těch těžkých chvílích jsem se stále modlila, abych aspoň já zůstala naživu a ve zdraví pro svou rodinu. Boha jsem nikdy nezavrhlá, nikdy jsem nezapochybovala o jeho vůli ke mně, a že to co se stalo, tak prostě má být. Víím, že je stále se mnou, ale otázku „PROČ“ tu jsem si stále kladla. Přes veškerá vyšetření, se vlastně nic nezjistilo. Vše bylo v pořádku, takže mi nezbylo než to přijmout tak, jak to je, jiná možnost není. Vše jsme zvládli a žijeme dál.

Díra, kterou jsem v srdci měla, byla velká, ale netrvalo dlouho a zjistila jsem, že jsem opět těhotná. Strach a obavy byly, proto jsem se stále modlila, aby to vše dopadlo dobře. Těhotenství opět probíhalo, jak mělo, a najednou při další kontrole mi pan doktor oznámil, že miminko opět umřelo. Bylo to ve 21 prvním týdnu těhotenství, kdy jsem opět musela podstoupit celou akci znovu. Tentokrát to byl chlapeček a dali jsme mu

jméno Karel. Nic horšího si nikdo neumí přestavit. Tentokrát jsem měla na mále i já, mohla jsem také umřít. Ale stále jsem nepřestala věřit. Otázku „PROČ“, tu už jsem si nekladla, protože jsou věci, které prostě nemáme vědět a nemáme ani pátrat po tom, co se tady na zemi děje. Věděla jsem, že se s nimi jednou uvidím, a to bylo pro mě podstatné. Moje děti a manžel mi pomohli, abych to vše dobře zvládala, abych nezapomněla, že oni jsou ještě stále tady. V mém srdci.

V nemocnici jsem po posledním porodu musela podstoupit ještě jeden nutný zásah, který byl prováděn v celkové narkóze. Když jsem odjížděla na sál, manžel byl stále se mnou, říkal mi, že tu na mě počká, tak ať se koukám vrátit!

Během operace mě uvedli do spánku, a já se pomalu potápěla do tmy. Na konci té tmy jsem uviděla světýlko, takovou malou tečku. Přibližovala jsem se k ní stále víc a víc, až jsem se nakonec ocitla na sluncem prosvětlené louce plné lučních barevných kvítků, které kvetly a zářily na celou louku. Byla jsem z toho tak nadšená a pak jsem si všimla, že uprostřed louky jsou děti. Krásné, malé a veselé děti. A když jsem se podívala pořádně, poznala jsem svoje dva andílky - Terezku a Káju. Byla jsem šťastná, rozutíkala jsem se k nim, ale nešlo to, měla jsem nohy jako zalité do olova. Byli krásní. Kousek opodál stála Panna Maria, která se na ně dívala a hrála si s nimi. Když jsem pozvedla hlavu víc nahoru, spatřila jsem ještě jednu postavu: byl to svatý Josef, který je z výšky pozoroval a smál se, jak si děti hrají a spolu dovádí. Hráli kopanou. Bylo to něco krásného. Byli všichni tak šťastní a veselí. Chtěla jsem jít blíž a pohladit je, pomazlit se s nimi, ale Josef se podíval, nemluvil, jen ukázal, že nemůžu, že tam nesmím. A než jsem stihla cokoli říct, už byl u mě Karlík a řekl mi: „Maminko, prosím tě, vyřid' Honzíkovi (bratr), aby nebyl smutný, že bych si s ním rád zahrál fotbal, ale bohužel nemůžu, mám tu na starosti jinou práci.“ Když jsem to slyšela, hned jsem se rozplakala nadšená z toho, že ho vidím. Ale obejmout mi ho Josef nedovolil.

Viděla jsem je oba, jak jsou šťastní a veselí, že jim nic nechybí. Myslím, že mi Bůh tohle všechno ukázal proto, abych víc uvěřila, abych uvěřila, že jim nic zlého nehrozí, že jsou v pořádku a šťastní. A že o svých rodičích i sourozencích ví. Tento zážitek je pro mne víc než pouhý sen. Vstoupil do mého života jako odpověď na moje modlitby. Ví, že moje víra se zase prohloubila a moje důvěra v Boha povyroستla. Ví, že teď už mám v nebi dva přímluvce, kteří jsou stále se mnou v mém srdci. Nikdy na ně nezapomenu, protože jsem je pod svým srdcem nosila celou dobu. Kdo může říct, že už má dva přímluvce. A.

Papež František zasvětil Rusko Panně Marii

Papež František během kající bohoslužby, kterou slavil v Římě v pátek 25.3. v 17 hod, zasvětil Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V dopise biskupům a kněžím píše: „Tento úkon je úkonem univerzální církve, která svěruje budoucnost lidstva Královně míru a v těchto dramatických chvílích přináší Bohu, skrze jeho i naši Matku, bolestný nářek všech trpících, naléhavě volajících po ukončení násilí. Zvu Vás proto, abyste se k tomuto úkonu připojili a svolali na den 25. března všechny věřící ke společné modlitbě na posvátných místech, aby z úst Božího lidu stoupala

sborová a pokorná modlitba k jeho Matce.“ Rádi jsme se připojili i v našich farnostech, protože to je jeden z důvodů, proč Církev je na světě: aby se za svět a jeho potřeby modlila. Dělá to stále a v dobách krizí ještě naléhavěji. Zvlášt', když nám papež spolu s Panno Marií připomínají, že válka nemůže být ukončena zbraněmi, ale modlitbou růžence.

Papež František nám připomenul náš hřích

Mnoho lidí stále opakuje: „Nemám hříchy, nikoho jsem nezabil, nikoho jsem neokradl!“ A že se hněvají, sprostě mluví, závidí, jsou lhostejní a mnoho podobného dělají, to za hřích nepovažují. V zázračné modlitbě papež vyznal náš společný hřích takto: „Zbloudili jsme na cestě pokoje. Zapomněli jsme na poučení z tragédií uplynulého století, na miliony padlých obětí světových válek. Nedostáli jsme závazkům, které jsme na sebe jako Společenství národů vzali, zrazujeme touhy po míru a naději jednotlivých národů a mladých lidí. Roznemohli jsme se žádostivostí, uzavřeli jsme se do svých nacionalistických zájmů, zatvrdili jsme se svou lhostejností, paralyzovali se egoismem.

Zalíbilo se nám ignorovat Boha, žít ve svých lžích, žít svou agresivitu, utiskovat lidské životy a hromadit zbraně. Přitom všem jsme zapomněli, že jsme ochránci svého bližního, ochránci společného domova světa. Válkou jsme zpusťovali zahradu Země, hříchem jsme zranili srdce našeho Pána, který si přeje, abychom si byli navzájem bratry a sestrami. Vůči všem a vůči všemu jsme se stali netečnými, s výjimkou svého já. Se zahanbením voláme: Odpusť nám, Pane!“

Zasvěcení si přála Panna Maria ve Fatimě

Mnoho lidí nemá rádo 13. den v měsíci – zvláště, když ta třináctka padne na pátek. Pověčně si myslí, že se ten den musí přihodit něco smolného nebo nešťastného. V Církvi je třináctý den v měsíci významný jinak.

Bude to letos 13. května stopět let, kdy se v portugalské Fatimě dětem Lucii, Františkovi a Hiacintě začala zjevovat Panna Maria. Bylo to jen osm dní potom, co tehdejší papež Benedikt XV. rozhodl vzývat Pannu Marii Královnou míru.

Děti s Pannou Marií mluvily po šest měsíců vždy 13. den v měsíci. Žádala je o modlitbu růžence za obrácení hříšníků. 13. července 1917 jim Panna Maria řekla mimo jiné tato slova: „Válka se schyluje ke konci; nepřestanou-li však urážet Boha, začne během pontifikátu Pia XI. jiná, ještě horší. Aby se jí zabránilo, budu žádat o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírné přijímání o prvních sobotách. Budou-li přijaty moje požadavky, Rusko se obrátí a bude mír; když se tak nestane, rozšíří své bludy po světě a bude podněcovat války a pronásledování Církve. Dobří lidé budou mučeni, Svatý otec bude muset hodně trpět, mnohé národy budou zničeny. Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí. Svatý otec mi zasvětil Rusko, které se obrátí, a světu bude dopřáno údobí míru.“

Fatimské „náhody“

Lidé ve světě mluví o náhodách. Těch „náhod“ spojených se zjevením ve Fatimě je však tolik, že i mysl velkých skeptiků začíná přemýšlet o tom, zda se nejedná o Boží řízení. Schválně si zkuste udělat mínění sami.

Papež Pius XII. zasvětil svět a nepřímě Rusko Srdci Panny Marie dvakrát. Poprvé to bylo 31.10.1942. V zimě 1942 nastal obrat ve válce u Stalingradu a boje tam byly ukončeny na svátek Hromnic 2. února 1943. Dne 8. září 1943 na svátek Narození Panny Marie kapitulovala Itálie. 8. května 1945 (Panny Marie Prostřednice všech milostí) kapitulovaly poslední skupiny německých vojsk. Dne 15. srpna 1945 (Nanebevzetí Panny Marie) kapitulovalo Japonsko.

Když Pius XII. zasvětil Rusko Panně Marii podruhé 7. července 1952, tak pak 5.3.1953 nenadále zemřel Stalin.

Papež Jan Pavel II., který přežil atentát z 13.5.1981 po prostudování fatimského zjevení zasvětil svět a Rusko v letech 1982, 1983 a pak 25. března 1984. Zajímavé je, že při posledním zasvěcení v samotném ruském Kremlu v tamní kapli zastupoval papeže slovenský biskup Pavol Hnilica, který se tam modlil modlitbu zasvěcení inkognito jako italský turista.

V listopadu 1982 umírá první tajemník ÚV KSSS Leonid Brežněv. V únoru 1984 po pouhých 15 měsících ve funkci prvního tajemníka umírá Jurij Andropov. Jeho místo zaujal Konstantin Černěnko, který ale taktéž umírá po necelém roku po nastoupení do funkce.

Velmi pozoruhodná je událost z 13. května 1984, kdy došlo na vojenské základně Okolnaja v Severomorsku pravděpodobně od neopatrně odhozeného nedopalku k sérii výbuchů, v jejichž důsledku byly zničeny muniční sklady a sovětská Severní flotila ztratila bojeschopnost. Událost se stala v době, kdy nad světem visela hrozba atomové války. Sovětský svaz tehdy podle vojenské doktríny maršála Ogarkova připravoval jaderný tzv. prevenční útok, v němž klíčovou roli měla sehrát právě sovětská Severní flotila, jež svými ponorkami mohla přenášet jaderné hlavice.

S Michailem Gorbačovem, komunistou, ale i pokřtěným křesťanem, se otevřela cesta k perestrojce a k mírovým jednáním. Gorbačov se v roce 1989 setkává s papežem a dává příslib náboženské svobody. Na svátek Fatimy, 13.5. 1990, svobodu náboženského vyznání v SSSR zpečetuje zákon.

Co my nepatrní?

Prožíváme postní dobu a ta je vždy dobou velice duchovně silnou, ve které se lámou okovy zla a stává se zřejmým Kristovo vítězství. A tak jsme s papežem prožili zasvěcení, zůstáváme v modlitbě a konkrétní pomoci potřebným. To vše s nadějí, že Ježíš Kristus náš velikonoční Beránek a Vítěz zůstává stále stejný a štědrý ve své moci k nám, kteří věříme, a je s námi do konce světa. Jemu nepřestáváme svěřovat sebe i náš svět dokud On nepřijde ve slávě a vše neobnoví.

P. Jindřich

Připravované poutě a další akce

- ♻️ V neděli 24.4. poutní mše sv. ve Strachotvicích ke sv. Jiří.
- ♻️ V neděli 8.5. poutní mše sv. ve Slupi.
- ♻️ V neděli 19.6. v 15.00 začíná cyklopout' z Přímětic do Jeníkova. Návrat ve středu 22.6. Zájemci se mohou hlásit u otce P. Coufala: 722752154 nebo u P.Sobotky 731 402 650.
- ♻️ Ve čtvrtek 16.6. bude společná oslava Božího Těla v 17.30 v Dyjákovicích.
- ♻️ V neděli 19.6. bude poutní mše sv. ve Valtrovicích ke sv. Janu Křtiteli.
- ♻️ V neděli 26.6. odpoledne bude poutní mše sv. v Hrádku ke sv. Petru a Pavlovi, při ní též poděkuji Pánu Bohu za 20 let kněžství.
- ♻️ Adorační dny našich farností, kdy si můžeme vyprošovat veliké milosti u Pána Ježíše přítomného v Nejsvětější svátosti, budou následovně: 5.6. v Hrádku, 9.6. v Jaroslavicích, 11.6. v Dyjákovicích, 12.6. ve Valtrovicích a 13.6. ve Slupi.

Bližší informace ohledně časů budou zveřejněny ve farních ohláškách.

Za dobrého počasí jsou v některých farnostech přes den zpřístupněny vchody do kostelů, kde je možné se v klidu ztišit před svatostánkem a vyprosit si Boží pomoc a požehnání. Spousta z nás má psychické problémy a různé bolesti posbírané životem, které s sebou vláčíme, a ztěžují nám život. Případně se i podepisují na našem zdraví. Ne všechno vyřeší prášky, i když je to snadná cesta k otupení, ale ne k uzdravení. Jediný Bůh je dárce pokoje, je cesta, pravda a život. Ať máme odvahu kráčet s Ním a jím se nechat vést.

Na faře v Olbramkostece se každý měsíc o víkendu kolem čtvrté soboty v měsíci scházejí **kluci soluňáci**. Společně se snaží následovat soluňské bratry sv. Cyrila a Metoděje. Společně zažívají dobrodružství, práci i duchovní život. Pokud by se některý z kluků chtěl mezi ně přidat, kontaktujte Karla Žáka tel.: 777 018 087.

30. 4. se koná v olomouckém semináři **ministranský den** pro ministranty naší brněnské diecéze. Ministrantský den je setkání ministrantů, při kterém nechybí mše svatá s naším otcem biskupem, stanovišťová hra a prohlídka kněžského semináře. Co s sebou: svačinu, pití, spíše sportovní oblečení. Pokud by ministranti z našich farností chtěli jet, můžeme se domluvit na společné dopravě. Kontaktujte P. Jindřicha Čoučka (731402652).

Celostátní setkání mládeže v Hradci Králové od 9. do 14. srpna 2022 je určeno mladým od 14 do 26 let, kteří chtějí prožít několik dní ve společenství dalších mladých lidí. Motem setkání je slovo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.“ Program sestává ze společných modliteb, katechezí, přednášek, workshopů, koncertů, debat, diskusí, divadelních představení, ... To vše se děje na celostátní úrovni, které na okresech nemůžeme dosáhnout. Tomu pak odpovídá i atmosféra. Při přihlášení do 31.5. je cena 1600,- Kč. Mladé srdečně zveme. Kdo by se chtěl dozvědět více, nalezne vše důležité na stránkách www.celostatnisetkanimladeze.cz

Vtipy – Použij svůj úsměv, abys změnil svět – Vtipy

Doktor mi řekl, že ranní rozcvička mi přidá pár let života. Měl pravdu, po dnešních 30 dřepch se cítím na 85...

Starší pán sedí v letadle a brečí. Letuška se ho ptá, co se děje. Pán odpoví: „Já se bojím, já jsem ještě nikdy neletěl!“ Letuška si povzdechne a řekne: „Vy muži jste všichni stejní. To samé říkal před chvílí i pilot.“

„Tati, půjdeme i dnes opékat špekáčky tam, kde jsme byli včera?“ „Uvidíme, musíme zjistit, jestli už odjeli hasiči.“

Přijde stařík na nádraží k pokladně a říká pokladní: „Prosím jeden lístek.“ „A kam ho chcete?“ On natáhne ruku a řekne: „Sem do ruky.“

Zastaví policajt auto: „Pane řidiči, překročil jste rychlost 50 km za hodinu.“ A řidič na to: „Co kecáte, dyť jedu teprve čtvrt hodiny!“ A policajt se postaví do pozoru: „Tak tedy pardon, pokračujte.“

Po ulici jde muž a proti němu mladá žena. „Dobrý den,“ zastaví žena muže, „zdá se mi, že jste otcem jednoho z mých dětí.“ „Cože?“ zděsí se muž. „Jo, já jsem vám zapomněla říci, že jsem učitelka.“

„Ty, Terezko, moc zlobíš! Vzpomeň si na Karkulku, co se jí stalo, když neposlouchala.“ „A ty si, babi, vzpomeň, koho vlk sežral první...“

K zamyšlení...

„Poslouchej mě synu, s mámou nějak nežijeme dobře, tak jsme se rozhodli, že se po čtyřiceti letech manželství rozvedeme. Už to zřejmě nemá žádný smysl. Prosím tě, vysvětli to i své sestře. Já to nedokážu!“ Syn okamžitě volá sestře a následuje bojová porada. O hodinu později volá zpět otcí. Syn říká: „Prosím tě, zatím nic nepodnikejte. Přijedeme i se sestrou na Velikonoce! Popovídáme si.“ Otec složí telefon a říká manželce: „Tak děti přece jen přijdou na Velikonoce. Ale co si vymyslíme na Vánoce?“

Toto 102. číslo farního zpravodaje vydal Farní tým Vranov n.D. ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkosteletě, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519 a Farní tým Přímětice ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Přímětících, Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích a P. Marek Coufal (mobil: 722 752 154), administrátor v Citonicích, Horním Břečkově a Lukově - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Prokopa Diviše 12, 669 04 Znojmo, e-mail: farnostprimetice@seznam.cz. Vyšlo v dubnu 2022. Náklad 9030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již stotřetí) je plánováno jako prázdninové a vyjde, dá-li Bůh, v červnu 2022. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com a www.fatymprimetice.cz. Pro vlastní potřebu. (Doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)
Neprodejné

Střípky z křesťanské spirituality – Lectio divina

Lectio divina doslova znamená **Posvátné čtení**. Je to způsob četby Písma svatého, při kterém nejen hledáme odpovědi a poučení, ale který naplno počítá s tím, že „**Slovo Boží je Bůh sám.**“ Říká se tomu svátostná povaha Božího slova: totiž přesvědčení o tom, že Bůh je ve svém slově živě přítomen podobně jako v eucharistii, a že pokaždé, když Písmo otvírám, je připravený mocí svého slova tajemně přetvářet moje nitro.

Samo Písmo svaté o sobě vydává toto svědectví: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce.“ (Židům 4,12) A toto svědectví vydali o Písmu svatém také starodávni mniši a poustevníci. Nakolik neměli možnost účastnit se často mše svaté a přijímat Tělo Páně, vycházela jejich svatost z jejich úsilí posvěcovat se Slovem Božím. Zkusme se někdy krátce zamyslet nad tím, jakou moc má v našem životě slovo: odmalička jsme byli formováni výchovným slovem rodičů, zprávy a poselství, která slyšíme, v nás vyvolávají jednu radost podruhé obavy, ... Slovo Boží působí naděli, daruje pokoj, rozradostňuje, probouzí lásku, inspiruje, dodává odvahu, soudí, je zdrojem útěchy, stále nově nás tvoří jako lidi od počátku chtěné tak, aby se podobali Bohu.

Lectio divina má svoje fáze.

1. **Prosba o vedení Duchem svatým:** Duch Páně je nade mnou: tak jako byl při díle nad autorem posvátného textu a inspiroval jej, tak je dnes při díle nade mnou čtenářem, aby slovo vnesl do chrámu mého srdce.
2. **Lectio** (četba) je četba (a mohu číst i nahlas), ve které jde o to sbírat poselství, nápovědi a vnuknutí, která posvátný text skrývá a které nám vycházejí vstříc. K textu je třeba vždy přistupovat s vědomím určitého tajemství. Mnoho textů už jsme četli a slyšeli třeba stokrát. Přesto Bůh teď a tady skrze známý text touží po stoprvé promluvit nově.
3. **Meditatio** ... to, co lectio hledá, meditatio nalézá. Meditace je pokračováním četby. Má se konat v pokojném stavu mysli a srdce, protože jen tak mohu slyšet hlas Pána, který vždy přichází jako jemný vánek. V meditaci si jednu nebo více částí čteného textu opakuji v duchu nebo nahlas, převracím, a jsem pozorný na hnutí a vnuknutí, která se mi v souvislosti s textem vynoří. V meditatio sestupuje text z úst a mysli do srdce.

4. **Oratio** (modlitba). Ne však ledajaká, ale modlitba inspirovaná slovem, která vychází ze slova Božího. Od zbožnosti pohanů jsme se my křesťané přespříliš naučili množit modlitby, prosby. Mnišství zachovalo v lectio divina modlitbu jako čtení, meditování a opakování Božího slova. Vzorem modlitby v lectio divina je Maria, která se ve svém Magnificat vyjadřuje skoro jen tím, že si přivlastňuje slova bible. Augustin: „Neříkat Bohu nic bez něho.“
5. **Contemplatio**
6. **Operatio** (konání) V lectio divina se nedívám na slovo Boží jako na sbírku pravidel k rychlému povrchnímu či prvoplánovému použití. Ani mu v lectio divina nepředkládám své plány, aby mi je Boží slovo „posvětilo“. Nejsme to my, kdo Bohu předkládá své plány, ani nesmíme žádat, aby on potvrdil plány, které jsme si stanovili. Boží slovo je nám dáno, aby vzbuzovalo plány a naučilo nás je provádět. Sv. Pavel učí „Bůh to je, kdo ve vás působí, že chcete a konáte to, co se mu líbí.“ (Fil 2,13)